

כמה זה שווה? הערך של הכוונה שמאחרי המעשה

ניזכר בדברי רש"י על הביטוי "ונפש כי תקריב" האמור בקרבן מנחה

ונפש כי תקריב לא נאמר נפש בכל קורבנות נדבה, אלא במנחה.
מי דרכו להתנדב מנחה? עני. אמר הקב"ה: מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו!

בפרק א ישנו רעיון דומה, באפשרות של הבאת קרבן עולה מן העוף (שדמיו פחותים) אומרת התורה כי עולת העוף עולה על המזבח כפי שהיא – ללא הסרה של דבר, אף שיכול לגרום לריח רע

בכנפיו נוצה ממש. והלא אין לך הדיוט שמריח ריח רע של כנפים נשרפים ואין נפשו קצה עליו!
ולמה אמר הכתוב והקטיר? כדי שיהא המזבח שבע ומהודר בקרבנו של עני!

דווקא לקרבן הדל – יש מעלה מיוחדת!

למה?

*

פעמים רבות המקור של רש"י הוא בדברי **המדרש**. המדרש הם דברי רבותינו התנאים והאמוראים המבארים ומרחיבים עניינים שונים בתורה. דבריהם מלוקטים במספר סוגים של ספרי **מדרשים**. לפניך קטע ממדרש רבה על ספר ויקרא (ויקרא רבה פרק ג), בקטע הזה מופיע סיפור יפה. הסיפור - קצת קשה. וכדי לנסות ולהבין אותו היטב הוא מובא כאן, ערוך פיסקה אחר פיסקה, עם כמה הסברים וכמה שאלות הכוונה.

נקודות למחשבה	הערות	הסיפור
<p>חידה: התדע איזה מלך היה מקריב אלף עולות ביום? מדוע רוצה אגריפס להקריב אלף עולות? כמה קרבנות צריך להקריב בכל דקה כדי לעמוד בהספק של 1000 ביום? מדוע כדי לעמוד במשימה זו צריך לצוות "איש אל יקריב היום חוץ ממני?" (שאלה קשה) הסבר את דברי העני "אם אין אתה מקריבן אתה חותך פרנסתי?"</p>	<p>אגריפס היה אחד ממלכי החשמונאים בימי המקדש השני</p> <p>* הסבר: לעני ישנה אמונה עצומה ותמימה שהסיבה שהוא מצליח לצוד בכל יום 4 תורים היא, שהוא יודע להכיר לה' טובה בהקרבת 2 מתוך הארבעה!</p>	<p>אגריפס המלך בקש להקריב אלף עולות ביום אחד, שלח ואמר לכהן גדול: אל יקריב אדם היום חוץ ממני! בא עני אחד ובידו שתי תורים, אמר לכהן: הקרב לי את אלו.</p> <p><u>אמר לו:</u> המלך צוני אל יקריב אדם היום חוץ ממני! <u>אמר לו:</u> אדוני כהן, ארבעה אני צד בכל יום, אני מקריב שנים ומתפרנס משנים*.</p> <p>אם אין אתה מקריבן - אתה חותך פרנסתי! נטלן והקריבן.</p>

<p>נגיד שאתה הוא הכהן הגדול שפתאום צץ לו העני בעוד אתה עסוק בקרבנות המלך. לו תפנה לקרבנות העני, יתכן ולא תספיק לעמוד בציווי המלך. הסבר מהי ההתלבטות שלך! מה עשה הכהן? כיצה הגיב אגריפס?</p>		<p>נראה לו לאגריפס בחלום: קרבן עני קדמך! <u>שלח ואמר לכהן: לא כן צויתוך אל יקריב אדם חוץ ממני היום?</u> <u>אמר לו: אדוני המלך, בא עני אחד ובידו שתי תורים ואמר לי הקרב לי את אלו, אמרתי לו: המלך צוני ואמר לי אל יקריב אדם חוץ ממני היום, אמר לי: ארבעה אני צד בכל יום, אני מקריב שנים ומתפרנס משנים, אם אין אתה מקריבם - אתה חותך פרנסתי! לא היה לי להקריבן?</u> <u>אמר לו: יפה עשית כל מה שעשית!</u></p>
---	--	--

מה אתה למד מן הסיפור? מדוע נהנה יותר המזבח ("שבע ומהודר") מקרבנו של עני?

*

הגמרא במסכת קידושין מלמדת את אותו העיקרון, שמה שקובע את ערך המעשה איננו השווי הכספי, ביחס לאחת המצוות החשובות בתורה: כיבוד הורים.

אבימי בנו של רבי אבהו היה אומר:
יש מאכיל לאביו פסיונים (עוף שמן וטוב) ונענש עליו
ויש שמטחין את אביו בריחיים, וזוכה לחיי העולם הבא!"

איך אפשר להסביר את המשפט הזה?
רש"י על הגמרא מסביר:

לעולם הבא שמכבדו בדברו דברים טובים וניחומים, ואת המלאכה מטיל עליו בלשון רכה ומראה לו צורך השעה - שאינן יכולין להתפרנס אלא ביגיעה זו ובגמרא ירושלמי מסופר: מעשה בשניהם מעשה באחד שהיה מאכיל לאביו פסיוני פעם אחת אמר לו אביו: מאין לך כל אלה? אמר לו: סבא מה איכפת לך? לעוס ואכול! ומעשה באחד שהיה טוחן בריחיים, והיה לו אב זקן ושלח המלך בשביל אביו לבוא לעבודת המלך אמר לו בנו: אבא, טחון ואני אלך תחתך לעבודת המלך! (שהיא קשה יותר לאין שיעור).

למדנו, אם כן, עקרון חשוב מאד בכל עולם המצוות. נסח אותו בלשונך, או השלם באמצעות המשפט:

כשאדם עושה מצווה צריך לזכור שיש ערך רב ל_____ ולא רק ל_____!

תוכלו לתת דוגמאות נוספות?